

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **LIKTO, s. r. o.**, se sídlem U Kolory 302, Liberec 25, zastoupena Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem se sídlem 1. máje 97, Liberec 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 31. 1. 2013, č. j. 59 Af 21/2011 – 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Davida Hejzlara, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalované Odvolací finanční ředitelství domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 31. 1. 2013, č. j. 59 Af 21/2011 – 82, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále také „krajský soud“) výrokem I. napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2011, č. j. 1851/11-1300-500391 a jemu předcházející dodatečné platební výměry Finančního úřadu v Liberci (dále jen „správce daně“) ze dne 13. 10. 2006, č. j. 195390/06/192913/5590 na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2005 ve výši 82.957 Kč, č. j. 195391/06/192913/5590 na daň

z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2005 ve výši 88.222 Kč, č. j. 195398/06/192913/5590 na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2005 ve výši 49.454 Kč a č. j. 195411/06/192913/5590 na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2005 ve výši 75.852 Kč (dále též „platební výměry“), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Výrokem II. tohoto rozsudku pak rozhodl krajský soud tak, že je žalovaný povinen uhradit žalobkyni – společnosti LIKTO, s. r. o. na nákladech řízení částku 10.640 Kč.

Krajský soud při svém rozhodování nejprve vymezil podstatu sporu, kterou bylo posouzení zákonnosti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále také „finanční ředitelství“) ze dne 4. 3. 2011, č. j. 1851/11-1300-500391, jímž byla zamítnuta odvolání žalobkyně a současně potvrzena odvoláními napadená rozhodnutí správce daně (dodatečné platební výměry), kterými jí byla dodatečně stanovena daň z přidané hodnoty ve výši 296.485 Kč. Žalobkyně tvrdila, že jí byly daňové povinnosti stanoveny po marném uplynutí prekluzivní lhůty a že ke stanovení daně došlo v rozporu s právními předpisy [§ 31 odst. 8 a 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“)]. Krajský soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda skutečně bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno po marném uplynutí zákonné lhůty k vyměření daně žalobkyni, či nikoliv. Bylo by totiž přinejmenším předčasné, aby se správní soud nejprve zabýval žalobní námitkou o vadném dokazování, a o neunesení důkazního břemene za stavu, kdy by skutečně bylo právo správních orgánů, resp. správce daně k vyměření daní žalobkyni prekludováno. Krajský soud vyšel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2009, č. j. 7 Afs 36/2008 - 134, a dovodil, že sporný úkon, kterým podle finančního ředitelství měl být přerušen běh prekluzivní lhůty k vyměření daní z přidané hodnoty žalobkyni – výsledk svědků S. a Ch. ze dne 5. 11. 2009, není úkonem, který by byl sto přerušit běh prekluzivní lhůty (§ 47 odst. 2 zákona o daních z příjmů). Je tomu tak proto, že k přerušení běhu prekluzivní lhůty mohlo dojít pouze úkonem, který vychází z určitých pochybností o správnosti předchozího vyměření daně, směřuje k vyměření této daně nebo k jejímu dodatečnému stanovení a odpovídá povaze a rozsahu zjišťovaných skutečností. Provedené svědecké výpovědi podle krajského soudu takový charakter neměly a nemohly tak přerušit běh prekluzivní lhůty a založit běh lhůty nové. Z obsahu správního spisu, s přihlédnutím k předchozímu zrušujícímu rozsudku krajského soudu ve věcech nyní opětovně posuzovaných daňových povinností žalobkyně, krajský soud shledal, že v projednávané věci oproti dříve projednávané věci krajským soudem dne 29. 5. 2009 pod č. j. 59 Ca 145/2008 - 45, nevznikla správním orgánům žádná nová konkrétní pochybnost, která by vyžadovala založení nového běhu lhůty. I kdyby bylo výpověďmi prokázáno, že by společnost dodávající žalobkyni úklidové práce podle dotčených dokladů práce provedla (nic jiného by výsledky svědků prokázat nemohly), nemohlo by, s ohledem na ust. § 94 odst. 1 zákona 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro měsíce leden až duben 2005, dojít ke zpětné registraci tohoto dodavatele jako plátce daně z přidané hodnoty. Z provedených výpovědí nelze ani vyvodit, že by stály na počátku procesní aktivity správce daně (či finančního ředitelství) podobně jako výzva k dokazování či zahájení daňové kontroly, které vytváří prostor pro další součinnost daňového subjektu. Z písemnosti datované dnem 2. 7. 2010, kterou finanční ředitelství uložilo správci daně povinnost k odstranění vad řízení je nadto zřejmé, že si bylo vědomo hrozby uplynutí prekluzivní lhůty a samo nepovažovalo výsledky svědků ze dne 5. 11. 2009 za úkon ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní

pokračování

a poplatků. Krajský soud proto pro zmeškání lhůty k vyměření daně zrušil jak rozhodnutí finančního ředitelství o odvoláních žalobkyně, tak i jemu předcházející 4 dodatečné platební výměry správce daně na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden – duben 2005.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podalo žalované Odvolací finanční ředitelství jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, kterou opřelo o ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel má za to, že krajský soud nesprávně vyložil ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, pokud došel k závěru, že úkony – výsledky svědků S. a Ch. nemají znaky úkonu přerušujícího lhůtu pro vyměření daně. Krajský soud nerespektoval konzistentní a interpretační závěry Nejvyššího správního soudu, vyložené v jeho rozsudku ze dne 26. 4. 2007, 5 Afs 36/2003. Není tedy na místě redukce materiální stránky úkonu toliko na to, zda výsledkem výsledku svědků mohly být účinky v registračním řízení při správě daní, které by se explicitně zobrazily v řízení vyměřovacím. Samotné vyměřovací řízení v daném případě může doznat změn – doměření daně – i v případě, že se primárně neprojeví změna v řízení registračním, kterou by byla registrace (zpětná) dodavatele žalobkyně. Třeba poukázat na závěry rozsudku Evropského soudního dvora (dále jen „ESD“) sp. zn. C 438/09 (B. J. D.), kde ESD uvedl, že existuje právo na uplatnění odpočtu daně i v případě přijetí služby od osoby povinné k dani, která sice není registrovaná, ale uskutečnila plnění v takovém rozsahu, že registrovaná být měla, ale tuto povinnost si nesplnila. Výsledek svědků byl rozhodný pro vyměření daňových povinností, a proto byl úkonem pro přerušování a založení běhu nové lhůty ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Výsledek svědků měl v daném případě potvrdit, případně vyvrátit faktické uskutečnění úklidových služeb pro daňový subjekt a měl tedy přímý dopad na případný vznik nároku na odpočet daně, tj. doměření daňové povinnosti. Je tak zcela nepochybné, že svědecké výpovědi jsou v tomto případě úkonem, který směřuje k vyměření daně, byť popřípadě nemohlo dojít ke zpětné registraci k dani z přidané hodnoty. Správní soud nadto ve svém původním zrušujícím rozsudku vytkl správci daně a finančnímu ředitelství, že svědci mohli prokázat reálné plnění mezi žalobkyní a společností BYKADO s. r. o. (dodavatele sporných služeb). V takovém pohledu na věc nutno hodnotit původní názor správního soudu v kontextu s jeho názorem nynějším, jako nevykonatelný, a to i přes jasnou dikci ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel dodává, že se poukazovaným původním rozsudkem řídil, svědecké výpovědi původně neprovedené v doplňujícím řízení nově provedl a došel k jednoznačnému a nově podloženému závěru, že nebylo prokázáno uskutečnění plnění mezi žalobkyní a jejím dodavatelem, tj. obchodní společností BYKADO s. r. o.

Žalobkyně považuje kasační stížnost žalovaného za neopodstatněnou. Je zcela správný názor krajského soudu, který dovodil, že svědecká výpověď nepředstavuje úkon ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. V pochybnostech si dovoluje poukázat na obsah své správní žaloby, v němž svůj názor k uplynutí prekluzivní lhůty dostatečně pregnantně formulovala. V žádném případě nelze souhlasit se stanoviskem stěžovatele, že krajský soud vybočil z konzistentních a interpretačně zaužívaných závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v jeho rozsudku sp. zn. 5 Afs 36/2003 a že by redukoval materiální stránku sporných úkonů pouze ve světle jeho možných výsledků.

Právě naopak krajský soud ve svém rozsudku podrobně rozvedl charakter těchto úkonů - svědeckých výpovědí, přičemž došel ke zcela správnému závěru, že tyto úkony nelze v projednávané věci považovat za úkony směřující k vyměření či doměření daní žalobkyni. Nelze ani nepoukázat na rozpor v argumentech stěžovatele, kdy tento nyní v kasační stížnosti tvrdí, že výslech svědků by měl v daném případě potvrdit, případně vyvrátit faktické uskutečnění úklidových služeb společností BYKADO s. r. o. pro žalobkyni, a že proto měl přímý dopad na doměření daně. Ovšem v rámci původně napadeného rozhodnutí správní orgán tvrdil, že cit. : *„Provedení úklidových prací nebylo správcem daně zpochybněno, i když pouze v rovině mezi plátcem a neplátcem. Nejednalo se proto o pochybnosti týkající se faktického provedení úklidových prací dodavatelem – neplátcem. Taková pochybnost nebyla ani předmětem doplněného řízení provedeného v rámci řízení o odvolání, když doplnění řízení bylo zaměřeno na ověření skutečností týkajících se splnění zákonných podmínek pro registraci společnosti BYKADO s. r. o. jako plátce DPH“*. Krajský soud proto zcela přiléhavě v nyní přezkoumávaném rozsudku konstatoval, že *„Žádná nová konkrétní pochybnost, která by vyžadovala založení nového běhu lhůty, však v daném případě nevystala“*.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Z obsahu předloženého spisu vyplynuly následující rozhodné skutečnosti. Správce daně v projednávaných daňových věcech (vždy za použití § 46 odst. 5 zákona o správě daní poplatků) stanovil žalobkyni příslušnou daň z přidané hodnoty. Za zdaňovací období leden 2005 tomu bylo ke dni 25. 2. 2005, za měsíc únor 2005 ke dni 25. 3. 2005, za měsíc březen 2005 ke dni 25. 4. 2005 a za měsíc duben 2005 ke dni 25. 5. 2005. Zahájením daňové kontroly u žalobkyně dne 7. 3. 2006 došlo v uvedených daňových věcech žalobkyně ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků k přetržení lhůty k vyměření daně a běhu lhůty nové. Ta započala pro všechny daňové věci žalobkyně plynout dne 31. 12. 2006 a její konec by připadl, pokud by tato lhůta nebyla opět přetržena úkonem dle § 47 odst. 2 téhož zákona, nebo stavěna (§ 41 s. ř. s.) na den 31. 12. 2009. V průběhu této lhůty - dne 13. 10. 2006 - správce daně vydal své dodatečné platební výměry. Odvolání proti nim byla rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „finanční ředitelství“) dne 25. 9. 2008 zamítnuta. Toto zamítavé rozhodnutí finančního ředitelství napadla žalobkyně dne 25. 11. 2008 správní žalobou, které krajský soud vyhověl a napadené rozhodnutí finančního ředitelství rozsudkem ze dne 29. 5. 2009, č. j. 59 Ca 145/2008 - 45 (dále jen „původní rozsudek“) zrušil a věc vrátil tehdejšímu žalovanému k dalšímu řízení. Tento původní rozsudek pak nabyl dne 10. 7. 2009 právní moci. Jelikož se podle § 41 s. ř. s. po dobu tohoto původního soudního řízení (7 měsíců a 15 dnů) lhůta k vyměření daně staví, konec lhůty k vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíc leden až měsíc duben roku 2005 žalobkyni připadl nově na den 15. 8. 2010. Dne 5. 11. 2009 správce daně vyslechl svědky R. Ch. a Z. S. Následně Finanční ředitelství v Ústí nad Labem rozhodnutím ze dne 4. 3. 2011, č. j. 1851/11-1300-500391, zamítlo odvolání žalobkyně. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu žalobkyně opětovně napadla správní žalobou, které krajský soud vyhověl a pro prekluzi práva k vyměření daně žalobkyni rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně zrušil i jemu předcházející dodatečné platební výměry správce daně.

pokračování

Předmětem kasační stížnosti v této věci je otázka výkladu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků v návaznosti na ust. § 12 téhož zákona, tj. právní otázka, zda jsou v protokolech o ústních jednáních zaznamenané svědecké výpovědi R. Ch. a Z. S. ze dne 5. 11. 2009, které byly provedeny v odvolacím řízení v režimu ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, úkony směřujícími k vyměření daně nebo k jejímu dodatečnému stanovení, či nikoliv. Pokud by nebylo možno tyto úkony podřadit pod úkony ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, bylo by žalobou napadené rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2011, č. j. 1851/11-1300-500391, (v pořadí již druhé rozhodnutí o odvolání) vydáno po marném uplynutí zákonné lhůty k dodatečnému stanovení daně žalobkyni. Pokud by však tyto výsledky splňovaly kritéria úkonu ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, bylo by žalobou napadené rozhodnutí finančního ředitelství vydáno v otevřené prekluzivní lhůtě, a rozsudek krajského soudu by bylo nutno zrušit pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Otázkou vymezení úkonů, které lze zahrnout pod pojem úkonu podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, se opakovaně Nejvyšší správní soud zabýval již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Afs 7/2005 - 96, dostupném na www.nssoud.cz., v němž tento soud judikoval, že: „Úkon přerušující běh prekluzivní lhůty podle § 47 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, musí směřovat k vyměření daně (či k jejímu dodatečnému stanovení) a daňový subjekt musí být o tomto úkonu zpraven. Jedná se tedy pouze o úkon učiněný vůči daňovému subjektu, tj. o úkon správce daně. Úkon daňového subjektu, např. podání dodatečného daňového přiznání, uvedené náležitosti nesplňuje“. V rozsudku ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 - 61, dostupném na www.nssoud.cz., Nejvyšší správní soud judikoval, že: „Ustanovení § 47 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je třeba vykládat tak, že daň je nutno ve lhůtě 3 let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat, vyměřit či doměřit pravomocně. Nestací tedy, když je v uvedené prekluzivní lhůtě vydáno nepravomocné rozhodnutí o vyměření či doměření daně“. V rozsudku ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Afs 201/2006 - 106, dostupném na www.nssoud.cz., se pak Nejvyšší správní soud vyslovil k otázce opakovaných výzev, resp. k úkonům vztahujícím se k prokázání jedné a téže skutečnosti. V tomto rozsudku vyslovil názor, že: „Pro posouzení otázky, zda výzva učiněná správcem daně podle § 43 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, byla úkonem směřujícím k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení ve smyslu § 22 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí (popř. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), je nezbytné zkoumat její obsah a také její vztah k výzvám předchozím. Byla-li výzva pouhou urgencí a doplněním výzvy předchozí, nelze ji považovat za úkon směřující k vyměření nebo dodatečnému stanovení daně ve smyslu § 22 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb. (popř. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb.)“. Otázka výkladu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků nezůstala ani stranou pozornosti rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Ten ve svém usnesení ze dne 16. 12. 2009, č. j. 7 Afs 36/2008 - 134, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2026/2010, judikoval, že: „Úkon správce daně v odvolacím řízení může být úkonem podle § 47 odst. 2 věty první zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, přerušujícím běh prekluzivní lhůty a zakládajícím běh lhůty nové za podmínky, že vychází z určitých pochybností o správnosti výše předchozího vyměření daně,

směřuje k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení a prováděný úkon odpovídá povaze a rozsahu zjišťovaných skutečností. Tyto účinky nemá úkon provedený výlučně nebo převážně za účelem přerušení běhu prekluzivní lhůty“. V rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Afs 71/2009 - 48, dostupném na www.nssoud.cz., posléze Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že: „Žádost správce daně o mezinárodní pomoc podle § 4 odst. 1 zákona č. 253/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní, podaná zákonem stanoveným způsobem příslušnému orgánu v průběhu daňové kontroly i mimo daňovou kontrolu, je úkonem přerušujícím běh prekluzivní lhůty podle § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, pokud tento úkon byl učiněn a pokud s ním byl daňový subjekt seznámen před uplynutím lhůty pro vyměření daně“.

Krajský soud v přezkoumávaném rozsudku došel k závěru, že provedené výpovědi svědků v projednávané věci nenaplníují materiální znaky úkonu podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Nejvyšší správní soud rozhodující v této věci došel k závěru, že tomuto závěru nelze ničeho vytknout.

Jak vyplývá z předestřené judikatury, a především pak z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2009, č. j. 7 Afs 36/2008 - 134, které sjednocuje judikaturní závěry správních soudů, nemůže být sporu o tom, že k přetržení běhu prekluzivní lhůty a k založení běhu lhůty nové, může dojít i úkonem žalovaného (zde stěžovatele), popřípadě správce daně v rámci postupu podle § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků. Takový úkon však musí splňovat zákonné podmínky uvedené v § 47 odst. 2 citovaného zákona (jde o úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení; daňový subjekt byl o něm zpraven), které pak blíže rozvedl ve svém usnesení rozšířený senát. Musí se tedy jednat o úkon správce daně (žalovaného), který vychází z určitých pochybností o správnosti výše předchozího vyměření daně, směřuje k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, prováděný úkon odpovídá povaze a rozsahu zjišťovaných skutečností a daňový subjekt o něm byl zpraven. Při tom je třeba vyjít z toho, že absence, byť i jediné z těchto podmínek způsobí, že úkon nemůže mít účinky předpokládané tímto ustanovením, a nemůže založit běh nové prekluzivní lhůty.

Jak přílehavě uvedl již krajský soud, aby mohla být prekluzivní lhůta přetržena a započala tak plynout lhůta nová, musel by být správce daně nadán určitou pochybností o správnosti výše předchozího vyměření daně. Nikoliv však pochybností jakoukoliv, ale pochybností novou. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo.

Z průběhu předchozích řízení je zřejmé, že v rámci celé daňové kontroly měl správce daně pochybnosti o tom, zda si žalobkyně v daňových přiznáních za zdaňovací období měsíců leden až duben roku 2005 oprávněně uplatnila odpočty daně z přidané hodnoty u deklarovaných přijatých plnění od společnosti BYKADO s. r. o. Již v průběhu této daňové kontroly (a nikoliv až v odvolacím řízení, či po původním rozsudku krajského soudu) tedy správci daně vyvstaly pochybnosti o tom, zda žalobkyni byla za uvedená zdaňovací období stanovena daňová povinnost ve správné výši, resp. zda se tak stalo v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (viz. obsah Zprávy o kontrole, protokolu o jejím projednání a původního zrušeného rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 25. 9. 2008, sp. zn. 11302/08-1300/500391). Tomuto závěru

pokračování

ostatně odpovídá i následný postup správce daně, který z titulu porušení § 72 a § 73 žalobkyni doměřil daň z přidané hodnoty svými platebními výměry.

Okolnost, že úkon v odvolacím řízení může mít následky předvídané ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků jen tehdy vychází-li z nových pochybností, je pak dostatečně seznatelná i z judikátu, na který poukazuje krajský soud (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2009, č. j. 7 Afs 36/2008 - 134, bod 19 a násl.). Lze ji ale dovodit i z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Afs 201/2006 - 106, v němž se kasační soud vyslovil k otázce opakovaných výzev, resp. k úkonům vztahujících se k prokázání jedné a téže skutečnosti. Ze závěrů tohoto rozsudku lze dovodit, že byly-li pochybnosti správcem daně vysloveny jednou (zde v průběhu kontroly), je vyloučeno, aby tytéž pochybnosti (o oprávněnosti uplatněných odpočtů daně z přidané hodnoty na vstupu z přijatých plnění od společnosti BYKADO s. r. o.) byly „novou informací“ nasvědčující tomu, že daňová povinnost žalobkyně v rozhodném zdaňovacím období zřejmě může být vyšší. Uvedené platí tím spíše, byla-li již dříve z téhož titulu daň žalobkyni vyměřena (platebními výměry). Opačný výklad by umožňoval, aby správce daně např. „z procesní opatrnosti“ neprovedl ve vyměřovacím řízení některý z v úvahu připadajících důkazů, jež by mohl mít vliv na zjišťované skutečnosti, a jeho prostřednictvím by byl v budoucnu sto dosáhnout opětovného běhu nové prekluzivní lhůty. Takový výklad nelze připustit.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že výpovědi svědků R. Ch. a Z. S. ze dne 5. 11. 2009 v projednávané věci nesplňují zákonné předpoklady úkonu podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Jejich provedení správcem daně proto nemohlo mít za následek přerušení prekluzivní lhůty k vyměření, resp. doměření daně žalobkyni, ani běh lhůty nové. Obstojí proto rozsudek krajského soudu, pokud za daného stavu zrušil rozhodnutí stěžovatele i jemu předcházející dodatečné platební výměry správce daně pro zmeškání zákonné lhůty.

Výtkami stěžovatele na vrub rozsudku krajského soudu ze dne 29. 5. 2009, č. j. 59 Ca 145/2008 - 45, se Nejvyšší správní soud nezabýval. Měl-li stěžovatel za to, že byl poukazovaný dřívější rozsudek krajského soudu nevykonatelný, či jinak vadný, nic mu nebránilo, aby proti němu brojil. Takto však stěžovatel nepostupoval. Jakékoliv výhrady proti tomuto pravomocnému rozsudku krajského soudu jsou v současném řízení před Nejvyšším správním soudem zcela bezpředmětné, a proto se jimi kasační soud nezabýval.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 31. 1. 2013, č. j. 59 Af 21/2011 - 82, není opodstatněná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně

vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla úspěch v řízení o kasační stížnosti žalovaného, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl a je proto povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 4.114 Kč. Náklady žalobkyni vznikly v podobě nákladů na zastoupení advokátem před Nejvyšším správním soudem. Náklady řízení se sestávají z odměny za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3.100 Kč [1 úkon právní služby spočívající v podání ve věci samé (§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu)], z náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč za 1 úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a z příslušející 21% daně z přidané hodnoty ve výši 714 Kč]. Náklady řízení tedy činí celkově 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu